

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/158/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214653
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312214653.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a členov senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a JUDr. Kataríny Javorčíkovej, v právnej veci žalobcu: Pohotovosť, spol. s r. o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, spol. s r. o., Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 3. októbra 2014, č. k. 21C/189/2012-263, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa n e p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po tom, čo uznesením z 29. 07. 2013, č. k. 21C/189/2012-24, č. k. 21C/190/2012-18, č. k. 21C/191/2012-19, č. k. 21C/178/2012-23, č. k. 21C/161/2012-23, spojil na spoločné konanie vecí, ktoré skutkovo spolu súvisia a týkajú sa tých istých účastníkov (§ 112 O. s. p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom žalovanej. Žalovanej súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnému (Q. J.), vydal Okresný súd Bratislava III v exekučnom konaní sp. zn. 36Er/560/2004 dňa 19. 5. 2004 poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril súdneho exekútora S.. Ľ. N., vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti zaplatiť istinu 16.700,- Sk/554,34 eur s prísl. a trovy konania 915,- Sk/30,37 eur. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 23. 11. 2010, navrhol žalobca (v konaní sp. zn. 36Er/560/2004 oprávnený) zmenu súdneho exekútora a navrhol poveriť vykonaním exekúcie exekútora S.. W. J.. Uznesením z 23. 2. 2012 č. k. 36Er/560/2004-13 exekučný súd návrhu oprávneného vyhovel a poveril vykonávaním exekúcie S.. W. J.. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 3. 2012.

Na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnej (C. N.), vydal Okresný súd Bratislava III v exekučnom konaní sp. zn. 36Er/665/2004 dňa 8. 6. 2004 poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril súdneho exekútora S.. Ľ. N. vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti zaplatiť istinu 6.000,- Sk/199,16 eur s prísl. a trovy konania 500,- Sk/16,60 eur. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 23. 11. 2010, navrhol žalobca (v konaní sp. zn. 36Er/665/2004 oprávnený) zmenu súdneho exekútora a navrhol poveriť vykonaním exekúcie exekútora S.. W. J.. Uznesením z 23. 2. 2012 č. k. 36Er/665/2004-20 exekučný súd návrhu oprávneného

vyhovel a poveril vykonávaním exekúcie S.. W. J.. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 3. 2012.

Na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnému (K. Č.), vydal Okresný súd Bratislava III v exekučnom konaní, sp. zn. 36Er/1234/2003 dňa 17. 6. 2003, poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril súdneho exekútora S.. X.. J. K. vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti zaplatiť istinu 10.000,- Sk/331,94 eur s prísl. a trovy konania 505,- Sk/16,76 eur. Podaním doručeným exekučnému súdu dňa 22. 11. 2010, navrhol žalobca (v konaní sp. zn. 36Er/1234/2003 oprávnený) zmenu súdneho exekútora a navrhol poveriť vykonaním exekúcie exekútora S.. W. J.É.. Uznesením z 23. 2. 2012 č. k. 36Er/1234/2003-9 exekučný súd návrhu oprávneného vyhovel a poveril vykonávaním exekúcie S.. W. J.. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20. 11. 2012.

Na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnej (I. F.), vydal Okresný súd Bratislava III v exekučnom konaní sp. zn. 36Er/2452/2002 dňa 14. 10. 2002 poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril súdneho exekútora K.. C. P. vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti zaplatiť istinu 6.000,- Sk/199,16 eur s prísl. a trovy konania 500,- Sk/16,60 eur. Podaním doručeným exekučnému súdu dňa 6. 10. 2010, navrhol žalobca (v konaní sp. zn. 36Er/2452/2002 oprávnený) zmenu súdneho exekútora a navrhol poveriť vykonaním exekúcie exekútora S.. W. J.. Uznesením zo 6. 2. 2012 č. k. 36Er/2452/2003-13 exekučný súd návrhu oprávneného vyhovel a poveril vykonávaním exekúcie S.. W. J.. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 4. 2012.

Na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnému (D. D.), vydal Okresný súd Bratislava III v exekučnom konaní sp. zn. 36Er/657/2004 dňa 7. 6. 2004 poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril súdneho exekútora S.. S. Ď. vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti zaplatiť istinu 7.890,- Sk/261,90 eur s prísl. a trovy konania 500,- Sk/16,60 eur. Podaním doručeným exekučnému súdu dňa 02. 11. 2009, navrhol žalobca (v konaní sp. zn. 36Er/657/2004 oprávnený) zmenu súdneho exekútora a navrhol poveriť vykonaním exekúcie exekútora S.. W. J.. Uznesením zo 6. 2. 2012 č. k. 36Er/2452/2003-13 exekučný súd návrhu oprávneného vyhovel a poveril vykonávaním exekúcie S.. W. J.. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 9. 2011.

Vo všetkých veciach, spojených na spoločné konanie pod sp. zn. 21C/189/2012 žalobca tvrdil, že exekučný súd nerozhodol o zmene exekútora v zákonom stanovenej lehote, čím sa dopustil nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. V dôsledku toho mala žalobcovi vzniknúť majetková škoda vo výške 175,- eur v každej veci, pozostávajúca z nákladov, spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď tvrdil, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná.

Exekučný súd pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora nedodrжал 30-dňovú lehotu, uvedenú v § 44 ods. 8 Ex. poriadku a z tohto dôvodu sa žalobca domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy, keď nečinnosť exekučného súdu označil za nesprávny úradný postup. Predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. S poukazom na ust. § 44 ods. 5, v spojení s § 238 ods. 1, 2 Ex. poriadku, exekučný súd v rozhodnom období nebol viazaný lehotou na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekúcie. Podľa citovaných ustanovení, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Zároveň súd nie je oprávnený skúmať tzv. prieťahy v konaní, keď na ich preskúmanie je oprávnený len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti alebo predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Pokiaľ ide o ďalšie predpoklady vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, súd prvého stupňa dospel k záveru, že ich existenciu žalobca v konaní nepreukázal. Súd prvého stupňa poukázal na to, že v priebehu exekúcie v čase, keď

je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa Ex. poriadku povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe. Čo sa týka náhrady majetkovej škody, predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov, spojených s činnosťou žalobcu, vykonávanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky, súd prvého stupňa vychádzal z toho, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je žalobca povinný preukázať. Žalobca nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik majetkovej škody ani jej prípadnú výšku. Taktiež nepreukázal, že práve v období od podania návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu mu vznikla škoda vo výške 175,- eur. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť jej preukázania. Žalobca nepreukázal tvrdenia, že nezákonným zásahom bola vyvolaná situácia, ktorá ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Súd prvého stupňa nemohol žalobcovi priznať požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle jednotlivých žalôb, pretože jej zdôvodnenie sa pohybovalo len v rovine hypotetických tvrdení, keď žalobca nijakým spôsobom bližšie nešpecifikoval a nekonkretizoval, aké konkrétne podnikateľské aktivity a konkrétne podnikateľské plány boli nezákonným rozhodnutím ovplyvnené a v akom rozsahu. Súd prvého stupňa nemohol akceptovať žalobcom paušalizovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 663,88 eur za rok prieťahov, keďže je potrebné prihliadať na význam sporu žalobcu, a to najmä pri právnických osobách, kde je nutné zohľadniť podnikateľskú činnosť tej-ktorej osoby. Žalobca napokon nepreukázal ani existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Vzhľadom na tieto závery, súd prvého stupňa žalobu zamietol. O trovách rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu v konaní úspešnej žalovanej nepriznal, keďže jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.), a to napriek tomu, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Tým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal na skutočnosť, že už v žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, treba z konania vylúčiť a napriek tomu, že krajský súd v uvedených skutočnostiach nevzhliadol dôvody na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti, nie je tento sudcu možné považovať za nestranného. Žalobca v odvolaní uviedol, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu "zákonný sudca" podľa článku 48 ods. 1 Ústavy SR a zároveň že základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným sudcom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a článku 46 ods. 1 Ústavy SR je v občianskom súdnom konaní, zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). Ďalej žalobca poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto nie je prípustné, aby konanie pokračovalo. Meritórne rozhodnutie vo veci prvostupňovým súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí prvostupňový súd rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému je prípustné odvolanie. Pritom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Vytkol súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti pred konať súdom. Ďalej žalobca poukázal na to, prvostupňový súd sa dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, ale v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú s tým, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. konania bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Namietol, že v rozpore so zásadou kontradiktórnosti prvostupňový súd rozhodol napadnutým rozsudkom bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť dané rozhodnutie, keďže nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani možnosť navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Žalobca

ďalej súdu prvého stupňa vytkol, že porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd prvého stupňa mal podľa žalobcu vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keď skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav. Súd prvého stupňa však bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil. Žalobca predložil dôkaz o vzniku škody, a to znalecký posudok č. 1/2014, vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Preto pokiaľ súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vznik škody postupom exekučného súdu a jej výšku, nevykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. V odôvodnení napadnutého rozsudku podľa žalobcu absentuje úvaha, na základe ktorej dospel súd prvého stupňa k záveru, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Žalobca ďalej namietol vnútornú rozpornosť rozhodnutia prvostupňového súdu, keď síce zistil porušenie práva, avšak nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie.

Odvolačný súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolačný súd sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

K odvolacej argumentácii žalobcu odvolačný súd uvádza, že odvolačný súd uznesením z 26. 10. 2012 č. k. 2NcC/225/2012-19 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III, s výnimkou S.. R. L., nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, vedenej pod sp. zn. 21C/189/2012. Uznesením z 23. 10. 2012 č. k. 8NcC/239/2012-14 odvolačný súd rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, vedenej pod sp. zn. 21C/190/2012. Ďalším uznesením z 26.10.2012 č. k. 11NcC/240/2012-15 odvolačný súd rovnako rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III, s výnimkou S.. R. L., nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, vedenej pod sp. zn. 21C/191/2012 a súčasne nevyhovel návrhu žalobcu na prikázanie veci inému súdu. Napokon odvolačný súd uzneseniami z 25. 10. 2012 č. k. 6NcC/250/2012-19, č. k. 6NcC/260/2012-19 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III, s výnimkou S.. R. L., nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania ani vo veci, vedenej pod sp. zn. 21C/178/2012 a pod sp. zn. 21C/161/2012. Nie je preto dôvodná námietka žalobcu v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 3. 10. 2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnemu zástupcovi žalobcu doručené dňa 5. 9. 2014 (viď doručka na č. I. 252). V predvolaní na pojednávanie súd prvého stupňa poučil žalobcu v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. Žalobca sa pojednávania nezúčastnil, svoju neprítomnosť neospravedlnil, ani nežiadal o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Neúčast' na nariadenom pojednávaní písomne ospravedlnila len žalovaná. Nie je preto dôvodná odvolacia námietka, že súd vo veci konal napriek riadnemu ospravedlneniu zo strany žalobcu. Z obsahu spisu rovnako nevyplýva ani to, že by žalobca žiadal konanie prerušiť do skončenia konaní na Ústavnom súde SR začatých na podklade jeho ústavných sťažností voči uzneseniam odvolacieho súdu, ktorým neboli z konania vylúčení sudcovia Okresného súdu Bratislava III. Odvolačný súd súčasne poznamenáva, že žalobca v obdobných skutkových veciach spravidla vždy žiada o zrušenie pojednávania práve z dôvodu podanej ústavnej sťažnosti voči rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými neboli vylúčení sudcovia z prejednávania veci. Tieto však Ústavný súd SR odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie (viď napr. uznesenie I. ÚS 416/2013, II. ÚS 82/2014, III. ÚS 295/2013 a ďalšie). Aj v danom prípade Ústavný súd SR sťažnosti žalobcu voči vyššie označeným uzneseniam Krajského súdu v Bratislave odmietol uzneseniami IV. ÚS 189/2014-10 z 20. 3. 2014, II. ÚS 150/2014-10 z 24. 4. 2014. Je teda zrejmé, že žalobcovi už v čase konania pojednávania v tejto veci (a rovnako tak v čase doručenia predvolania) muselo byť zrejmé, že jeho ústavné sťažnosti Ústavný súd SR odmietol. Preto aj prípadný návrh na prerušenie konania by nebol dôvodný. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 3. 10. 2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu (§ 101 ods. 2 druhá veta O. s. p.).

Žalobca uvádzal, že si nechal vypracovať znalecký posudok, ohľadom výšky škody a že súd prvého stupňa mu nedal priestor predložiť tento dôkaz v konaní, keďže bez splnenia podmienok konal a rozhodol postupom podľa § 101 ods. 2 O. s. p. V tomto ohľade odvolací súd (okrem vyššie uvedeného, t. j. že súd prvého stupňa správne postupoval v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p.) uvádza, že súd prvého stupňa sa v rámci dokazovania oboznámil s predmetným znaleckým posudkom (viď č. I. 7 rozsudku) s tým, že závery z neho vyplývajúce vyhodnotil ako nedôvodné. Tieto sa totiž netýkali prejednávanej veci, nevypovedali o skutočnej výške škody, a teda išlo len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho dôkazom o vzniku a výške škody nie je. Okrem toho, žalobca ich vynaloženie v konkrétnom prípade rovnako nepreukázal a teda neunesol dôkazné bremeno. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na podrobné zdôvodnenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd súhlasí aj s názorom súdu prvého stupňa, že v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť exekučného súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. Tento záver podľa názoru odvolacieho súdu možno vyvodiť z ust. § 17 ods. 3 písm. a/ až d/ zák. č. 514/2003 Z. z. V prípade právnickej osoby totiž nemožno hodnotiť jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije, resp. jej súkromný život a spoločenské uplatnenie. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Treba uviesť, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyiac, takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť žalobcu. Odhliadnuc od uvedeného, odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, v predmetných exekučných konaniach, vznikla nemajetková ujma (t. j. za predpokladu, že by zák. č. 514/2003 Z. z. umožňoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj právnickej osobe).

Neobstojí ani argument žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok obsahuje dôvody, ktoré súd prvého stupňa viedli k záveru o nedôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj správne interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale vec aj správne právne posúdil a svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil.

Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trov nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e príпустné.